

Alison Gaylin

In het donker

ISBN 978-90-225-6902-3

ISBN 978-94-023-0226-4 (e-boek)

NUR 305

Oorspronkelijke titel: *Into The Dark*

Vertaling: Herman van der Ploeg

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Kamil Vojnar

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2013 by Alison Gaylin

All rights reserved.

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Mike en Marissa

Proloog

‘Je bent een knappe vent,’ zei RJ. ‘Vrouwen voelen zich tot je aange-trokken.’

Hij zat in zijn geparkeerde busje voor de studio – dé studio – en sprak tegen zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Eerlijk gezegd voelde RJ zich een beetje een lul als hij zijn eigen uiterlijk op die manier complimenteerde, vooral omdat hij niet bepaald moeders mooiste was. Maar RJ geloofde echt in de kracht van positieve bevestiging. Halverwege de jaren tachtig was hij Louise Hay gaan lezen. Hij had zelfs nog steeds zijn oorspronkelijke exemplaar van *You Can Heal Your Life*. Zeker, Louise had hem sindsdien heel wat keren teleurgesteld, maar wie was hij om aan haar te twijfelen, juist nu alle goede energie die hij het universum in had gestuurd eindelijk naar hem terugstroomde?

Vanmorgen nog, nadat hij zijn apparatuur had ingepakt en het briefje voor zijn moeder had geprint, had RJ voor de manshoge spiegel aan de binnenkant van zijn kastdeur gestaan. Hij had zijn nieuwe kleren bekeken – het zwarte T-shirt, het licht versleten bruinlederen jasje, de wijde broek en de pet van de Los Angeles Dodgers die hij online had gevonden, de felblauwe Nikes die hij de vorige avond bij Foot Locker had gekocht. Hij had zichzelf van top tot teen bekeken en vergeleken met de foto die hij uit *X17* had geprint en aan de spiegel geplakt voor inspiratie: Spielberg in exact dezelfde outfit. Hij had zijn blik laten vallen op de tas naast de deur en had geprobeerd geen spier

te vertrekken vanwege de inhoud: een Canon EOS 5D Mark II waaraan hij meer dan het maximale krediet van zijn creditcard had besteed (en vooral dat ‘meer’ baarde hem zorgen...). Maar Louise zou tegen hem gezegd hebben: *Voor het beste werk moet je beschikken over het beste gereedschap.*

RJ had al zijn twijfels en angsten terzijde geschoven en zijn adem gereguleerd en toen, pas toen, had hij zichzelf toegestaan het hardop te zeggen. Het was de belangrijkste positieve bevestiging van zijn vijfenveertig jaar op deze planeet: ‘Ik ben regisseur.’

God, wat voelde RJ zich nu geweldig. Een prachtige camera in zijn auto en een prachtige actrice die op hem wachtte in de studio, dé studio. Dit was wat hij wilde. Dit was het enige wat hij ooit had gewild. Als dit zou aanslaan, en hij wist dat dat zou gebeuren, zou hij beroemd en rijk worden. Hij zou zijn schuldeisers in één klap terugbetalen. Zich bevrijden van stress. Zich concentreren op zijn kunst.

Hij had meer dan tien volledig uitgewerkte verhalen in zijn hoofd: een thriller over een blinde politiemannet met telekinetische krachten; een verhaal over volwassenwording dat zich in de jaren na 1940 in Londen afspeelde; het hartverwarmende verhaal van een mislukte goochelaar en de reddingshond die zijn leven redt... De lijst ging maar door. Ze hadden jarenlang in zijn hoofd rondgespookt, al die filmscenario's, ze moesten er gewoon uit, en nu kon hij ze eindelijk de aandacht geven die ze verdienden. Zijn doorbraakproject werd realiteit. Het was het begin van het begin.

RJ gooide de achterklep van zijn busje open. Hij hoefde al zijn apparatuur nu niet mee te nemen. Die kon hij later ophalen met zijn crew. Maar de Canon nam hij wel mee, om twee redenen: 1) hij wilde hem bij zich hebben als hij iedereen ontmoette; en 2) hij was bang dat de camera uit de auto gestolen zou worden.

De studio bleek in een van de mindere buurten van Mount Temple te liggen – en dat zei wel iets. RJ was geboren in New York en in de loop van zijn leven had hij zelfs de slaperigste, sufste stadjes in Westchester County tot bloei zien komen. Maar op de een of andere ma-

nier had Mount Temple de boot gemist. Genegeerd door de bloei van de jaren negentig en hard getroffen door de recente recessie was Mount Temple de arme tak van Scarsdale, Bronxville en Tarry Ridge, de smoezelige oom die nooit eens geluk had. In zeker opzicht leek het stadje op RJ: nou ja, de vroegere RJ dan, en dus was het eigenlijk wel toepasselijk dat de studio hier lag, bij de kruising van Columbus en 102nd Street, een verlaten uitzierend gebouw. Een klein carrosseriebedrijf drie deuren verder was zowat het enige verlichte punt van de straat.

‘Hallo! Hallo, meneer!’

RJ draaide zich om terwijl hij overstak en zag een dakloze man voor een hek van gaas die naar hem wenkte. De man zag eruit als een op zijn kop gezette mand met vuile was met een hoofd erbovenop. Zijn gezicht en haar waren zo goor dat je niet eens kon zien of hij blank of zwart was.

‘Meneer Steven Spielberg! Ik ben dol op uw films.’

Had die dakloze dat echt gezegd of was het een hersenspinsel? Hoe dan ook, RJ vroeg zich af wat zijn vriendjes van de filmacademie zouden zeggen als ze hem nu zagen, rondlopend met zijn Dodgers-pet, de Canon EOS 5D Mark II aan zijn schouder bungelend alsof hij De Man zelf was...

RJ snoof verachtelijk. Ook al dacht hij het bij zichzelf, voor hem waren dat gedurfde woorden: *vriendjes van de filmacademie*. Hij was tenslotte al na drie maanden van de filmacademie getrapt, en hij had er beslist geen vriendjes aan overgehouden. Allemaal verwaande, geaffecteerde eikels. Kereltjes met geld die zeverden over Frans expressivisme en Fassbinder en die Spielberg banaal vonden – jesus, zelfs *Schindler's List* vonden ze niks. Ze keken neer op RJ omdat hij niet rijk of jong was, en lang niet zo kritisch.

De docenten waren nog erger. En de ene die deed alsof hij een vriend was... Shane. Tjonge. Giftiger dan al die snotneuzen met geld en stomme docenten bij elkaar.

De waarheid was dat de filmacademie niet deugde. RJ had meer ge-

leerd van het monteren van porno dan hij in twintig jaar op die opleiding had kunnen leren, en dat was geen kwestie van kinnesinne. Hij wist het zeker. Hij dacht terug aan de ontslagbrief die hij gisteravond per mail naar Charlie had gestuurd, zijn chef bij Happy Endings. Hij hoopte maar dat hij dankbaar genoeg klonk. Maar Charlie moest het toch begrijpen? RJ stond op het punt van een gigantische doorbraak. Lula Belle, dé Lula Belle zou weldra voor zijn lens staan, en daarna voor het aanschijn van de hele wereld. Eindelijk lachte het geluk hem toe.

RJ merkte dat hij glimlachte terwijl hij de deur van het studiogebouw openduwde. 'Mijn leven is een doorslaand succes,' fluisterde hij bij wijze van positieve bevestiging. Hij geloofde het echt.

Er was geen receptie in het gebouw van de studio, er hingen zelfs geen bordjes, maar RJ was te gelukkig om daarover in te zitten. Met deze kale lobby en dit armzalige adres moest de studio zelf wel fantastisch zijn. Het was een soort regel. Ooit was RJ op een feest geweest in een verlaten pakhuis in de Lower East Side. Een van de pornoregisseurs woonde daar, een aardige vent die Byron Ryder heette. De lobby was zo'n smerige bende dat RJ had gedacht dat hij er een ziekte zou oplopen. Maar toen hij naar boven ging, naar Ryders appartement dat een hele verdieping besloeg, was hij bijna flauwgevallen van de schok.

Het had RJ doen denken aan het appartement van dat grietje uit *Flashdance*, zo onwaarschijnlijk hip was die woning. Een reusachtige jacuzzi van echt marmer. Een flatscreen zo groot als de hele wand. Hoge plafonds met negentiende-eeuws lijstwerk waar je met verbijstering naar keek, zo mooi waren ze. Wat je bespaart op de beveiligingskosten van het gebouw, had Ryder tegen RJ gezegd, kun je besteden aan persoonlijke luxe.

RJ drukte op de liftknop en toen de deur openging merkte hij nauwelijks dat het naar pis stonk. Hij zag de graffiti niet en ook niet het opgedroogde bloed op de muur, vermoedelijk van een vuistgevecht van tien jaar geleden. Zijn hard bonsde. Zijn handpalmen begonnen

te zweten. Hij voelde zich als een jochie op zijn eerste afspraakje. De rit naar de zesde verdieping kon niet lang duren, maar toch was hij supernerveus. Dat paste niet bij zijn idee van een beginnende carrière als regisseur, die nervositeit. Over enkele tellen zou hij het gezicht van Lula Belle zien, besefte RJ. Hij zou haar in de ogen kijken. Hoeveel mannen konden dat zeggen?

Alleen al van die gedachte kreeg hij kramp in zijn maag. Hoe zou ze hem bekijken – met respect? Dankbaarheid?

Teleurstelling?

RJ onderdrukte die gedachte. In plaats daarvan stelde hij zich Spielberg voor, die Kate Capshaw voor het eerst ontmoette op de set van *Indiana Jones and the Temple of Doom*. Hoe had ze naar hem gekeken, dat stralende blonde wezen, een ster in de ware zin van het woord, een vrouw die kon fonkelen en schitteren?

RJ had in zijn leven inderdaad een aantal domme beslissingen genomen. Hij had de verkeerde mensen vertrouwd, had anderen teleurgesteld. Zijn leercurve was langzaam en vlak geweest. Maar deed dat ertoe? Niemand was volmaakt, zelfs Spielberg niet. Zelfs Louise Hay niet. Misschien waren al die keren dat RJ de boel had verpest te vergelijken met de verschillende stadia in het verhaal van een film, waarbij het ene moment op het andere voortbouwde en de film voortstuwde op weg naar de finale. Met een echte ster aan zijn zijde zou zijn doorbraakproject al gauw zijn voltooid. Alles op hetzelfde moment, alles geholpen door dezelfde gebeurtenissen... de synchroniciteit. Dat alleen al was het bewijs dat alles uiteindelijk goed zou komen.

‘Ik zal goed voor je zijn, Lula Belle,’ zei hij tegen de stalen deuren terwijl de lift hem hoger en hoger bracht. ‘Dat beloof ik.’

Dit moet een misverstand zijn. Dat was de eerste gedachte van RJ toen de liftdeuren opengingen op de zesde verdieping. Zijn tweede gedachte was: *waar is iedereen in godsnaam?* De verdieping maakte een smerige indruk: stapels afval op de cementen vloer, graffiti op alle muren. RJ wist dat het gebouw elektriciteit had. Hoe had hij anders

hier boven kunnen komen met de lift? Maar het uiterlijk van deze verdieping deed anders vermoeden. Het enige licht kwam binnen via de smalle raampjes aan de overkant van de ruimte.

‘Lula Belle?’ riep hij.

RJ hoorde gedempte stemmen ergens verderop van rechts en daar liep hij dus maar heen. Zijn nieuwe Nikes schuifelden over het beton. Hij zag een hoop glazen scherven tegen een muur, naast iets anders – iets donkers en smerigs waar hij niet naar kon kijken zonder te kokhalzen... *Dit is geen studio. Dit zal nooit een studio zijn.*

‘Lula Belle?’

‘RJ? Ben jij dat?’ De stem van een vrouw. Zo’n stem die over je rug kriebelt en omlaag langs je benen, en in je hart, en die je altijd zal blijven achtervolgen. *Lula Belle.*

‘Ik ben het!’ zei hij. Zijn hart begon heviger te bonzen.

‘We zijn hier!’ zei de stem. ‘Heb je die cheque opgepikt bij het postkantoor?’

Hij kromp ineen. Hij had niet gedacht dat hij zo vroeg zou arriveren, hij had niet eens de sleutel bij zich. ‘Het spijt me. Vergeten.’

‘Geeft niks, schatje.’

Schatje. Hij fluisterde het woord en voelde zich opgetogen worden. ‘Je bent niet kwaad.’

‘Ik zou nooit kwaad op jou kunnen zijn.’

Toen hij bij de open deur kwam, die in werkelijkheid helemaal geen open deur was maar een ontbrekende deur, haalde RJ diep adem. Hij wilde zijn haar gladstrijken maar besepte toen dat hij een pet ophad. Dus zette hij die recht. Hij voelde het gewicht van de cameratas aan zijn schouder en sloot zijn ogen. *Via mijn werk krijgt mijn creativiteit de ruimte,* zei hij tegen zichzelf, de woorden van Louise gebruikend. *Ik verdien goed geld met dingen doen waar ik van houd.*

Hij liep door de deuropening.

De kamer stond op instorten, de muren waren vlekkerig van de schimmel. Maar dat gaf niet. Niets anders deed ertoe dan de aanblik van haar. Ze stond midden in de kamer, haar jurk omlaag en op een

hoopje bij haar voeten. Even kreeg hij geen adem meer.

‘Mijn god, wat ben je mooi.’

‘Ben je er klaar voor?’ zei ze, zijn Lula, zijn ster.

Meer dan ooit, wilde RJ zeggen.

Maar toen zei iemand anders: ‘Wacht even.’ Een stem die RJ kende. Toen hij zich omdraaide zag hij hem, gekleed in een spijkerbroek en een zwart t-shirt die hem veel beter pasten dan RJ. In de jaren dat ze elkaar niet gezien hadden, had hij een volle baard laten staan en ook die baard zag er beter uit dan die van RJ.

Had ze Shane Smith meegenomen?

‘Hallo, RJ,’ zei Shane. ‘Leuk je weer te zien.’

Wat was het leven toch vreemd. De laatste keer dat RJ Shane had gezien, had die lul net gedaan of hij hem niet kende, en dat nog wel nadat hij zijn leven en zijn carrière op de filmacademie had verpest en er zelfs voor had gezorgd dat hij in de gevangenis was beland. In de afgelopen drie jaar moest RJ het duizenden keren door zijn hoofd hebben laten gaan – wat hij tegen Shane Smith zou zeggen als hij hem ooit weer tegenkwam. En toch, nu ze dan eindelijk na al die tijd in één ruimte bij elkaar waren, weliswaar met Lula Belle als toeschouwer, kon RJ hem alleen maar glimlachend aankijken. Zonder Shane zou RJ’s doorbraak er immers nooit zijn gekomen.

De synchroniciteit.

Shane stond op van de vloer en omhelsde hem en RJ omhelsde hem net zo. *Ik breng een helend licht in mijn leven. Iemand anders vergeven betekent niet dat ik zwak ben.* Uiteindelijk komt het allemaal goed. ‘Het is veel te lang geleden, man,’ zei RJ, zich er slechts vaag van bewust dat Lula Belle haar jurk weer aantrok... en dat ze een knikje gaf in de richting van haar oude vriend.

‘Veel te lang,’ zei Shane. ‘Dat zal ons niet meer gebeuren.’

Ze wil dood.

De herinnering vloog Brenna Spector aan als de woorden op een voorbijflitsend billboard – heel even zichtbaar maar toch concreet en tastbaar. Brenna had zitten staren naar het beeld op het computerscherm van haar assistent Trent LaSalle – van hun meest recente vermiste persoon, als je waar ze naar keken een persoon kon noemen. Ze had meer weg van een schaduw, staand achter een toneelgordijn, van achteren verlicht zodat ze anoniem bleef: je zag alleen haar ledematen, rondingen en pluizig haar, maar geen details, geen kleur. Geen gezicht. Ze was waarschijnlijk naakt, maar zelfs dat kon je niet met zekerheid vaststellen. Maar toen ze op haar onderlip tikte, die schaduwvrouw op het scherm, deed ze dat drie keer, wat een herinnering bij haar opriep van minder dan twee maanden geleden... *Ze kijkt het meisje in de ogen terwijl de koude wind in hun gezicht snijdt en overal is ijsig water, zo koud dat het brandt. Brenna staart haar aan – arm, zielig kind. Dan kijkt ze naar haar vriend, die achter haar staat, zijn hand op haar schouder, zijn vingertoppen wit door de kracht van zijn greep. Ze kijkt weer naar het gezicht van het meisje, naar de uitgelopen mascara op haar wangen. Ze ziet er zo ontzettend beroerd uit – erger dan Maya en ik samen – en dan die ogen... zulke peilloze droefheid terwijl ze Brenna's blik vangt. Haar vriend is zich nergens van bewust, glimlacht flauwtjes. Ze wil hier niet zijn. Niemand van ons wil dat, maar dit meisje...*

Het meisje tikt drie keer op haar lip, alsof het een morsecode is.

Ze wil dood.

‘Ze is echt verdomd sexy,’ zei Trent.

Brenna kwam los van haar herinnering en richtte haar blik weer op het scherm. ‘Eh, Trent? Ze is een silhouet.’

‘Nou en, dat geldt ook voor die chicks op de spatlappen van vrachtwagens.’

Brenna hief haar ogen ten hemel.

‘Je snapt het wel als je meer ziet.’

Alsof ze een signaal kreeg begon de schaduwvrouw haar lichaam te rekken in een reeks suggestieve yogahoudingen: een langzame buiging achterover, gevolgd door de scherpe V van een hond met zijn snuit op de grond, een naadloze overgang naar een staande positie, waarna ze met een hand haar rechterenkel beetpakte, het been optrok en met de knie de zijkant van haar hoofd raakte.

‘Zie je?’ zei Trent.

Met choquerend gemak trok ze het been als een stola om haar schouder. Haar stem had een zacht zuidelijk accent en kwam als stoom uit de luidsprekers drijven. ‘Ik buig elke kant op die je maar wilt.’

Trent viel bijna van zijn stoel.

‘Ik snap het, ik snap het.’ Brenna greep de muis en klikte op pauze. ‘Wie is ze?’

‘Lula Belle.’ Hij zei het zoals een non de naam van een heilige zou uitspreken. ‘Een kunstenaar.’

Brenna keek naar haar assistent. Hij droeg een zwart t-shirt met een diepe v-hals. Het Ed Hardy-logo op de voorkant was versierd met rode glitterletters. Zijn piekhaar stond zo stijf van de gel dat hij er vermoedelijk de verf van de zijkant van een bus mee kon afkrabben. En Brenna zag nu ook voor het eerst dat hij een nieuwe tatoeage had: een mondafdruk in felrode lippenstift, net boven zijn linkerborstspier. Trents definitie van een kunstenaar was op zijn minst dubieus.

‘Een performancekunstenaar,’ zei hij, alsof hij haar gedachten had

gelezen. ‘Ze zit op het web. Je kunt haar eh... voorstellingen downloaden.’

‘Een webcamsje dus.’

‘Nee.’ Trent wees naar het scherm. ‘Het gaat bij Lula Belle niet om porno. Ik bedoel, je kunt wel op haar geilen, maar...’

‘Maar wat?’

‘Hier, ik zal het je laten zien.’ Trent bewoog de cursor en spoelde de beelden snel vooruit. Brenna keek toe hoe de schaduw draaide en boog, zag haar in spagaten vallen en draaien als een spil, zag hoe ze haar bekken over haar hoofd gooide en een achterwaartse salto maakte, zag hoe ze schrijlings op een krukje ging zitten, haar benen zo wijd gespreid als een Fosse-danser, zag hoe ze van ergens buiten beeld een ouderwets colaflesje vandaan haalde, hoe ze met haar schaduw tong de hals aanraakte en toen de hele fles tot aan de onderkant in haar keel liet zakken, en dit alles binnen twintig seconden.

‘Nou, dat kun je inderdaad wel een kunst noemen,’ zei Brenna.

‘Nee. Wacht.’ Toen Trent op de afspeelknop drukte zat Lula Belle op de kruk, met haar benen over elkaar, met haar vingers draaide ze krullen in haar haar. ‘Luister.’

“... en ken je dat zachte plekje op je hoofd, Lula Belle? Vlak naast je wenkbrauw? Dat heet je slaap. Papa pakte zijn pistool, zette de loop tegen zijn slaap, haalde de trekker over en zijn hele hoofd explodeerde.” Dat is wat mijn moeder me heeft verteld. Ik was twaalf jaar oud. “Begrijp je het, Lula Belle?” vroeg ze me en mijn hart voelde alsof iemand er een toorts bij hield waarna het in mijn borst tot vloeistof smolt. Maar ik wist dat ik niet kon huilen. Ik mocht niet huilen. Mama... hield er niet van als je hilde...’

Trent klikte op pauze en wendde zich tot Brenna. ‘Snap je?’

‘Ze legt haar ziel bloot. Deelt haar geheimen.’

Hij knikte.

‘En mensen betalen hiervoor.’

‘Yep.’

Brenna schudde haar hoofd. ‘Bizar.’

‘Nou ja, dat met die colafles helpt wel...’

‘Sinds wanneer wordt ze vermist?’

‘Minder dan drie maanden geleden.’

‘En de cliënt?’

‘Er was een derde.’

‘Wie was die derde?’

‘Een andere privédetective. Lula’s manager heeft hem ingehuurd.’

‘En die detective heet...’

‘Brenna?’

‘Ja?’

‘Mag ik je iets vragen?’

‘Zolang je dat niet doet om mijn vraag te ontwijken.’

‘Ik meen het.’

‘Oké.’

Trent schraapte zijn keel. ‘Toen ik je Lula Belle net voor het eerst liet zien... toen herinnerde je je iets, nietwaar?’

‘Ja.’ Vreemd dat ‘herinnerde’ zo’n beladen woord kon zijn, maar in Brenna’s wereld was dat zo. Vanaf haar elfde leed ze aan hyperthymia, een zeldzame afwijking waardoor ze zich elke minuut van haar leven kon herinneren, en met alle vijf de zintuigen, of ze dat nu wilde of niet. Hyperthymia werd veroorzaakt, zo had neurowetenschapper dr. Louis Gettis uit Californië haar op 24 juni 2006 verteld, ‘door de heftige combinatie van een anders gevormd brein met een traumatische ervaring’, en ‘heftige combinatie’ was een goede omschrijving als je in aanmerking nam hoe Brenna met het syndroom behept was geraakt en hoe haar geest erdoor was omgevormd. Ze had nu twee soorten herinneringen: de duistere herinneringen aan haar kindertijd en de levendige, driedimensionale beelden van alles wat er vanaf 22 augustus 1981 tot op heden was gebeurd.

Brenna kon zich bijvoorbeeld herinneren wat voor ontbijt ze had gehad op 25 juni 1998. Ze kon zelfs de smaak weer oproepen (zwarte koffie, een kom cornflakes met magere melk, bosbessen die teleurstellend melig waren en twee donuts, een met chocolade en een gegla-

ceerde). Maar van haar vader, die het gezin had verlaten toen ze pas zeven was, herinnerde ze zich alleen zijn sterke armen en de geur van Old Spice, een vluchtige kus op het voorhoofd, een verhaal dat was verteld door een van de vrienden van haar moeder, jaren nadat hij was vertrokken. Hij vormde geen geheel in Brenna's hoofd. Ze kon zich zijn gezicht niet helder voor de geest halen. Hetzelfde gold voor haar zus Clea, die op 21 augustus 1981 op zeventienjarige leeftijd in een blauwe auto was gestapt en voor altijd was verdwenen. De verdwijning van Clea was de traumatische gebeurtenis geweest die Brenna's volmaakte geheugen op gang had gebracht. Maar ironisch genoeg was die gebeurtenis, net als Clea zelf, opgeborgen in haar feilbare geheugen van vóór het syndroom, dus de herinnering dáár-aan bleef altijd wazig.

Brenna wist dat het zou gebeuren, zelfs als kind op 21 augustus 1982, toen het een jaar geleden was... *Ze zat bij haar slaapkamerraam met haar gezicht tegen de koele ruit gedrukt, keek naar de digitale klok die 05.21 uur aangaf en at kauwgum om wakker te blijven, haar keel droog en kriebelig van het langdurige kauwen. Ze probeerde zich uit alle macht de auto te herinneren, de kentekenplaat, de stem van de man achter het stuur, een jaar geleden...*

Brenna kneep haar ogen dicht en zei de woorden van de eed van trouw aan de vlag op, een van de vele trucjes die ze in de loop der jaren had aangewend om herinneringen te onderdrukken.

‘Nou?’ zei Trent.

Ze opende haar ogen, haalde adem. ‘Wat was de vraag ook alweer?’

‘Wat herinnerde je je toen je naar Lula Belle keek?’

‘Niet veel, een gebaar,’ zei Brenna. ‘Op 30 oktober waren Maya en ik op vakantie in Niagara Falls, weet je nog?’

Hij keek haar hatelijk aan. ‘Natuurlijk, ik kan me dingen van twee maanden geleden heus wel herinneren.’

‘Nou, we zaten op de Maid of the Mist en er was een meisje op die boot die drie keer op haar lip tikte, net als Lula Belle aan het begin van de video.’

‘Hoe zag dat meisje op de boot eruit?’

‘Vermoedelijk begin twintig. Blond. Verdrietig. Ze ging van boord met haar vriendje en de mascara was uitgelopen op haar gezicht.’ Brenna keek hem aan. ‘Ze zag eruit alsof ze dood wilde.’

Trent zette grote ogen op.

‘Ik weet wat je denkt, maar ik vermoed dat we er allemaal zo uitzagen,’ zei Brenna. ‘We zaten in een hagelbui. Het was ijskoud en winterig en iedereen was zeeziek, en Maya noemde me de slechtste moeder van de hele wereld omdat ik haar op die boot had meegenomen.’

‘Maar toch,’ zei hij. ‘Het kan Lula Belle zijn geweest. Minder dan een maand nadat ze vermist raakte. Op die boot met een of andere eikel. Hevig hopen dat ze van hem af kon komen...’

‘Dat zou wel erg toevallig zijn.’

‘Komt zo vaak voor.’

‘Trent, het was maar een gebaar. Hebben we enig idee hoe Lula Belle eruitziet?’

‘Nee.’

‘En die derde partij? Weten zij meer?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Haar eigen manager weet niet eens hoe ze eruitziet. Hij woont in Californië. Heeft haar nooit echt ontmoet. Hij onderhoudt haar site, incasseert haar cheques, stuurt ze naar een postbus...’

Brenna zuchtte. ‘In dat geval zou zelfs ik Lula Belle kunnen zijn.’

‘O man, dat zou te gek zijn.’

Brenna richtte haar blik weer op het bevroren beeld op het scherm. ‘Weten we dan tenminste wat haar echte naam is?’

‘Eh... nee.’

‘Een burgerservicenummer?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Oké, even voor alle duidelijkheid. Alles wat we van die vrouw weten is een artiestennaam, een nepaccent, een postbus, en dat ze beschikt over een paar vaardigheden die wel duidelijk zijn.’

‘Denk je dat haar accent nep is? Echt?’

‘Trent.’

‘Ja?’

‘Waarom heb je deze zaak aangenomen?’

Hij peuterde aan een nagel.

‘Trent.’

‘Wij... we hebben alleen deze video.’

‘En?’

‘Na haar verdwijning is de website uit de lucht gehaald. Je kunt niets meer downloaden.’

‘Dus?’

‘Als... we de zaak officieel accepteren, kunnen we... eh...’ Hij schraapte zijn keel. ‘Kunnen we alle andere filmpjes ook krijgen.’

‘Godsamme,’ zei Brenna. ‘Je bent een fán.’

‘Ik weet het, ik weet het... Ik bedoel, ik had tot gisteren nooit van haar gehoord, maar ik kan haar niet uit mijn hoofd zetten. Ik moet blijven kijken. Het kan me niet eens schelen hoe haar gezicht eruit ziet, of hoe oud ze is... Het is zoals Errol zei: ze kruipt onder je huid en blijft daar.’

‘Errol?’

‘Shit. Dat had ik voor me willen houden.’

‘Errol Ludlow? Is hij die derde partij?’

Trent bloosde. Hij beet op zijn onderlip en staarde als een beschaamd kind naar de vloer. ‘Ja,’ zei hij ten slotte. ‘Errol Ludlow Investigations.’

Brenna staarde hem aan. ‘Nee.’

‘Hij zei dat jij de beste was met vermiste personen – daarom wilde hij je inhuren.’

‘Nee, Trent. Geen sprake van.’

‘Hij wil het verleden laten rusten en...’

‘Nee!’

Trent leek ieder moment in tranen te kunnen uitbarsten.

Brenna had het niet zo luid willen zeggen, maar ze was evenmin van plan het terug te nemen. In de drie jaar dat Errol Ludlow haar